

## Arrest

nr. 296 547 van 6 november 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA  
Eugène Plaskysquare 92-94  
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat AUNDU BOLABIKA en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2022 werd aan verzoekster een visum type D afgegeven met het oog op deelname aan het toelatingsexamen voor de studie genees- en tandheelkunde dat plaatsvond op 27 augustus 2022.

Op 9 februari 2023 wordt verzoekster door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzocht een attest over te maken waaruit blijkt dat zij als regelmatige leerling of student is ingeschreven in een door de Staat georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, namelijk de Universiteit de Namur. Verzoekster legt een attest voor van de Universiteit de Namur waaruit blijkt dat ze is ingeschreven "*aux cours préparatoires au concours d'entrée 2023 en médecine organisés par l'Université de Namur*".

Op 3 mei 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model A (bijlage 12), aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 mei 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, en van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan T. (...) S. (...), A. (...) L. (...), geboren te (...) op (...), van Kameroen nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk binnen de 30 dagen, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Malta, Oostenrijk, Polen, Portugal, Spanje, Slovenië, Slowakije, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*[ x ] artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet en artikel 100, vierde lid, van het koninklijk besluit verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn, betrokkene verblijft sedert 26/08/2022 in het Rijk.*

*Overwegende dat betrokkene op 26/08/2022 is ingereisd met een D-visum met de code B42 + de vermelding “ARES + ULB”.*

*Overwegende dat betrokkene zich heeft ingeschreven voor voor het examen van ARES noodzakelijk voor het toegang tot de studie “sciences médicales et dentaires”, waarvoor zij de proeven aflegde, maar echter niet slaagde.*

*Overwegende dat betrokkene werd uitgenodigd via onze schriftelijke instructie van 09/02/2023 om een definitief inschrijvingsbewijs voor te leggen voor Universiteit van Namur.*

*Overwegende dat betrokkene een document voorlegt van de Universiteit van Namur bevestigend dat betrokkene is ingeschreven voor voorbereidende cursussen voor het toelatingsexamen voor de bedoelde studie.*

*Overwegende dat dit document geen inschrijving inhoudt voor de voorziene studie van “medische wetenschappen en tandarts” zoals voorzien was bij de visumaanvraag en de voorwaarden bij afgifte van het D-visum.*

*Rekening houdend met deze elementen, wordt de voorlopige toelating geannuleerd, en dient betrokkene gevolg te geven aan het haar hierbij betekende Bevel het Grondgebied te Verlaten;*

*Indien dit bevel niet opgevolgd wordt loopt zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15.12.1980, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.*

*Er zijn geen aanwijzingen, overeenkomstig artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, dat aan betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven.”*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de manifeste appreciatiefout, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het hoorrecht. Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

*“1. Quant à la violation des articles 62 de la loi du 15/12/1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatif au droit de retour et la motivation formelle des actes administratifs et violation des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, de bonne administration, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, du devoir de minutie ;*

*Attendu que l'acte attaqué viole les articles cités au moyen en ce qu'il contient une motivation incomplète. Il ne ressort pas de la motivation de la décision contestée que l'autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis.*

*Alors que le principe directif de la motivation formelle des actes administratifs oblige que tout acte administratif soit fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler ;*

*Que le but de la loi sur la motivation des actes administratifs est d'astreindre l'administration à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité et que l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme, constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement de l'administration, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991). Selon les auteurs E. Cerexhe et J. Vande Lanotte : “Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée.”*

*Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au moment où la décision a été prise, eu regard au principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de la contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).*

*Que la mission de votre conseil a pour corollaire d'examiner si la partie adverse a agi dans le respect des règles qui régissent l'administration à savoir le respect de la minutie qui est de son devoir (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970.153).*

*Qu'en l'espèce, la partie adverse retire le séjour à la requérante au motif que, l'intéressée qu'un ordre de quitter le territoire lui a été délivré le 16/05/2023. Comme motif de l'ordre de quitter le territoire, elle avance que la requérante qui s'est inscrite à l'examen ARES nécessaire à l'accès à l'étude « sciences médicales et dentaires », a passé les tests mais a échoué. Qu'elle ajoute que la requérante n'a pas présenté un certificat définitif d'inscription à l'Université de Namur.*

*Que motivation de retrait de séjour que la requérante ne comprend pas, vu qu'elle a présenté la preuve de son inscription aux cours préparatoires aux concours d'entrée 2023 en médecine organisé par l'université de Mons. La partie adverse est en défaut d'expliquer en quoi ce document ne constitue cette formation ne cadre pas avec l'étude prévue des « sciences médicales et dentistes ».*

*Force de constater qu'en l'espèce, la partie adverse reconnaît dans sa motivation que la requérante a certes présenté le document de l'université de Namur confirmant son inscription à des cours préparatoires à l'examen d'entrée à l'étude en question, ce qui sous-entend, les études en sciences médicales et dentistes.*

*Qu'il s'avère que, ce document revêt une grande importance dès lors qu'il consiste en une explication détaillée des motivations de la requérante pour ses études, à savoir, une explication du projet global de la requérante, voire, l'explication du lien existant entre le parcours d'études actuel (cours de prépa) et la formation envisagée en Belgique. A travers son inscription aux cours de préparatoire, la requérante disposera suffisamment de prérequis qui pourrait garantir la réussite du projet d'études envisagés. Il s'agit là des circonstances exceptionnelles pouvant justifier le maintien de séjour obtenu pour raisons d'études.*

*Qu'étant donné que, ce document constitue une information, à la demande de la partie défenderesse, celle-ci ne pouvait se contenter d'adopter une réponse aussi lacunaire, ne démontrant en quoi il n'est pas relevant.*

*Qu'aussi, la requérante a pu obtenir de la communauté française, l'équivalence de son diplôme de secondaire supérieur. Ce qui lui permet d'accéder aux études universitaires en Belgique.*

*Que la partie adverse est tenue de répondre, sur le plan de l'obligation de motivation formelle, aux éléments lui soumis qui tendent à justifier la nécessité de poursuivre les études en Belgique. En l'espèce, la partie adverse ne démontre pas que les cours de préparatoire n'ont pas de lien avec les études de médecine envisagés. En cela, elle fait une réorientation pas suffisamment motivée. Qu'il y a lieu de conclure défaut de prudence, ni de minutie et d'une bonne administration. Il y a lieu de retenir une mauvaise motivation.*

*Attendu qu'en ce qui concerne l'échec, la partie requérante rappelle le comportement de l'administration qui par ailleurs est en partie responsable de son échec car l'ayant octroyé le 25/08/2022 en début de la soirée, soit vers 17h alors qu'elle devait trouver le premier vol disponible pour la Belgique dans la soirée même sans au préalable lui laisser le temps matériel d'organiser son concours voyage.*

*Que Ceci ne lui a pas laissé une marge de manœuvre pour une bonne préparation de son concours en Belgique. Malgré sa bonne foi, et sa diligence et le fait qu'elle est assidue, la partie requérante ne pouvait faire mieux au vu des circonstances de l'octroi de visa. Que toute personne diligente et prudente placée dans la même situation que la partie requérante ne pouvait faire mieux au vu l'octroi du visa à 48h du concours et son arrivée en Belgique à 24h du concours.*

*Qu'il résulte de cette force majeure qu'elle n'a pas eu d'autre choix que de s'inscrire provisoirement aux cours de préparatoire afin de mieux réussir son prochain concours et accéder à l'université.*

*Que la requérante dénonce dans le chef de la partie adverse cette attitude peu catholique de délivrer des visa d'études, à la veille de la date de concours ou encore date limite d'inscription définitive mettant ainsi l'étudiant dans l'impossibilité de satisfaire à l'obligation légale concernant ses études.*

*Alors que l'article 26 de la Déclaration Universelle des Droits de l'Homme énonce que « l'accès aux études supérieures doit être ouvert en pleine égalité à tous en fonction de leur mérite ». Dans le même sens, l'article 13, point 2, c) Du Pacte international relatif aux droits économiques, sociaux et culturels stipule que « L'enseignement supérieur doit être rendu accessible à tous en pleine égalité, en fonction des capacités de chacun, par tous les moyens appropriés et notamment par l'instauration progressive de la gratuité. ».*

*Que selon le principe de bonne administration, l'administration est tenue de mettre à œuvre les moyens appropriés afin de permettre à l'étudiant l'accès au territoire en temps et conditions raisonnables conformément à l'article 13, point 2, c) Du Pacte international relatif aux droits économiques, sociaux et culturels. Ce qui n'est pas le cas en l'espèce au vu des conditions de délivrance de visa à la requérante.*

*Qu'il y a lieu de retenir la violation de principes généraux repris au moyen, à savoir, la violation des principes généraux de bonne administration, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, du devoir de minutie et soin ;*

*Que rappelle par similitude la partie requérante l'Arrêt CCE n° 284 160 du 31 janvier 2023 qui a déjà jugé que :*

*« (...) Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis. La partie défenderesse disposant d'un très large pouvoir discrétionnaire dans l'examen de la demande de visa ainsi qu'il a été rappelé supra, il s'ensuit que lorsqu'elle procède à cet examen, la partie défenderesse n'est tenue de répondre, sur le plan de l'obligation de motivation formelle, qu'aux éléments invoqués qui tendent à justifier la nécessité de poursuivre les études en Belgique. En l'espèce, la partie défenderesse a notamment estimé que (...) Les études envisagées n'ont pas de lien avec le parcours. Elle fait une réorientation pas suffisamment motivée. La candidate ne dispose pas de suffisamment de prérequis qui pourrait garantir la réussite du projet d'études.*

*(...) ». (...) Or, ce document revêt une grande importance dès lors qu'il contient une explication détaillée des motivations de la requérante pour ses études, l'explication du lien existant entre le parcours d'études actuel et la formation envisagée en Belgique, une explication du projet global de la requérante, ses perspectives professionnelles...*

*(...) le motif de l'acte attaqué, portant que « ces éléments constituent un faisceau suffisant de preuves mettant en doute le bien-fondé de la demande et le but du séjour sollicité » ou encore que « l'intéressée ne justifie la poursuite de la formation choisie en Belgique et dans un établissement privé » ne peuvent être considérés comme valables.*

*L'argumentation développée par la partie défenderesse dans sa note d'observations n'est pas de nature à renverser les constats qui précèdent. Il résulte de ce qui précède que le moyen, ainsi circonscrit, est à cet égard fondé et suffit à justifier l'annulation de l'acte attaqué. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres moyens qui, à les supposer fondés, ne sauraient entraîner une annulation aux effets plus étendus ».*

*Qu'il y a lieu de retenir une motivation incomplète.*

*- Quant à la violation des articles 7 et 74/13, de la loi du 15/12/1980 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et 8 CEDH, ainsi que le droit à être entendu ;*

*Les actes attaqués consistent à un retrait de séjour et un ordre de quitter le territoire belge. Il s'agit des mesures graves qui risquent de compromettre les études, voire l'avenir de la partie requérante.*

*Cependant, il ne ressort pas de la décision attaquée que la partie adverse a respecté le droit de la requérante à être entendue préalablement au retrait de séjour. Cette dernière n'a jamais été invitée à s'expliquer sur son échec, ni sur son inscription aux cours de préparatoire préalablement à l'adoption de la décision attaquée.*

*Alors l'application de l'article 7, alinéa 1er, 2°, ne peut se faire de manière automatique dès lors que le législateur précise que c'est une faculté. Qu'il résulte de ce qui précède, qu'afin de répondre à son obligation de motivation renforcée, la partie adverse aurait dû, inviter le l'intéressée à communiquer les informations sur sa situation personnelle avant la prise de la décision querellée, lui permettant d'apprécier celles-ci en toute connaissance de cause ;*

*Que le principe audi alteram partem impose à l'administration d'avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;*

*Qu'en ce sens, le Conseil du Contentieux des étrangers a jugé que « le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union Européenne, impose à la partie défenderesse de permettre à la requérante de faire valoir utilement ses observations » ;*

*L'obligation à être entendu est sous-jacent au principe de minutie, car il ne peut être pris des mesures graves sans laisser la possibilité à l'intéressé de faire valoir son point de vue sur des points essentiels (CEE 17 octobre 2019, nr 227.610) . En effet, le devoir de soin impose à l'autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle enquête à propos de faits et de veiller à ce que toutes les données utiles lui soient fournies afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause (C.E. n°58.328, arrêt du 23.02.1996) ;*

*Qu'en outre, aucun élément ne démontre qu'un examen minutieux et précautionneux ait été réalisé pour vérifier l'existence ou non des facteurs liés à la violation des droits fondamentaux garantis par l'article 8 CEDH dès lors que, elle n'est pas motivée eu égard à la situation concrète de la requérante.*

*Que pourtant, le Conseil d'État, a jugé qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation (...) (CE n° 131.830 du 27 mai 2004 et C.E. n° 229.317 du 25 novembre 2014) ;*

*Quant à l'article 74/13 de la loi précitée du 15 décembre 1980, il dispose que :*

*« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».*

*Cette disposition impose donc à la partie adverse de prendre en considération différents éléments à savoir la vie familiale et l'état de santé. Elle vise donc les actes entrepris spécifiquement en ce qu'ils comportent une mesure d'éloignement.*

*Il revenait à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Etant donné que la requérante était dans l'ignorance totale des intentions de la partie adverse de prendre à son égard les décisions contestées, il revenait à cette dernière, de l'inviter à fournir les éléments pouvant la renseigner sur sa santé, vie privée et famille et intéressé supérieur des enfants.*

*Ce qui n'a pas été le cas en l'espèce. Entre temps, la partie adverse n'explique pas de quelle manière elle a respecté l'obligation que lui fait l'article 74/13 de la loi précitée du 15 décembre 1980 préalablement à de l'adoption de la décision d'éloignement.*

*Que rappelle la requérante dans l'arrêt CCE n° 283 753 du 24 janvier 2023 Votre Conseil a déjà jugé que : « Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée.[...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre [...] cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique [...] eu égard à la portée qu'a cette mesure ».*

*Or, en l'espèce, la partie défenderesse n'expose pas dans la motivation de l'ordre de quitter le territoire « comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 » de la loi précitée du 15 décembre 1980 au regard des éléments précités, et notamment la vie personnelle de la requérante, l'intérêt supérieur de son enfant et dont la partie défenderesse connaissait l'existence, et eu égard à la portée dudit acte. Cet aspect du second moyen est fondé et suffit à justifier l'annulation de l'acte attaqué en ce qu'il ordonne à la requérante de quitter le territoire ».*

*Quant à la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;*

*L'acte contesté viole l'article cité au moyen en qu'il impacte toute la famille de la partie requérante qui l'a accueilli en Belgique, à savoir sa sœur. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029).*

*Qu'il y a lieu de retenir la violation de l'article cité au moyen"*

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

*"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

*Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.*

*De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.*

*Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.*

*Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.*

*Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.*

*2. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet die stelt dat:*

*(...)*

*Verzoekster verblijft sedert 26.08.2022 in het Rijk.*

*De bestreden beslissing motiveert:*

*(...)*

*Verzoekster gaat in haar kritiek voorbij aan het feit dat wel degelijk wordt gemotiveerd het document dat haar participatie aan de voorbereidende cursussen attesteert niet voldoet aan de voorwaarden van de afgifte van haar visum: document geen inschrijving inhoudt voor de voorziene studie van “medische wetenschappen en tandarts” zoals voorzien was bij de visumaanvraag en de voorwaarden bij afgifte van het D-visum.*

*Verder gaat verzoekster voorbij aan de uitdrukkelijke voorwaarde die haar visum vermeldt, namelijk:*

*« B42 Autorisation de séjour limitée - Inscription à un examen d'admission ou à une épreuve d'admission + dénomination de l'établissement - Art. 60. §3, 3°, c) de la loi du 15/12/1980 ARES – ULB » (eigen nadruk)*

*Verzoekster legde volgend op het schrijven van 09.02.2023 inderdaad geen definitieve inschrijving voor de bedoelde studies voor, enkel een document dat zij voorbereidende cursussen volgt.*

*Zoals het door haar aangeleverde document zelf akteert is deze inschrijving geen inschrijving als regulier student aan de Universiteit Namen zoals nochtans werd gevraagd per schrijven van 09.02.2023:*

*« Ces cours préparatoires sont facultatifs et ne constituent pas une inscription ou une préinscription comme étudiant régulier à un programme de l'UNamur.  
Aucun contrôle de présence aux cours n'est effectué. »*

*Verzoekster toont niet dat aan verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld door de bestreden beslissing af te leveren wanneer niet wordt voldaan aan de voorwaarde van het visum.*

*3. Inzake 8 EVRM, wanneer verzoekende partij een vermeende schending van artikel 8 EVRM opwerpt dient zij in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden, het bestaan van een daadwerkelijk privé-en gezinsleven dat zij inroept ook aan te tonen, samen met de wijze waarop de bestreden beslissing hier een afbreuk aan zou doen.*

*Verwerende partij laat gelden dat niet ernstig weerhouden kan worden dat verwerende partij diende te motiveren nopens een mogelijke schending van artikel 8 EVRM gezien vermeld artikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.*

*Betreffende het aangevoerde privéleven, verwijst de verwerende partij erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het ‘sociaal en economisch welzijn’ dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het*

arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties van dien aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij maakt geen privéleven aannemelijk dat de gewone sociale relaties overstijgt en dus wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven of gezinsleven met een zus waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Verzoekende partij overtuigt ook niet dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat artikel 8 EVRM geschonden werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien, een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

4. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Nu had verzoekende partij in het kader van het verzoek om inlichtingen van 09.02.2023 de mogelijkheid om het nodige bewijs aan te leveren zodat verwerende partij geenszins gehouden kan zijn daarenboven e betrokkene nog eens te horen voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing. Er wordt tevens aan herinnerd dat het aan verzoeker is die zich beroept op een situatie die van invloed kan zijn op het onderzoek van zijn administratieve situatie, de administratieve overheid in kwestie ervan te informeren.

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt.

Bovendien, indien verzoekster gehoord zou zijn geweest, zou zij haar actuele situatie hebben kunnen toelichten. Echter wordt de vaststelling dat verzoekster niet is ingeschreven als regulier student aan de Universiteit Namen niet aan het wankelen gebracht. Nogmaals, de voorbereidende cursussen zijn optioneel, aanwezigheid wordt niet gecontroleerd en vormen geen registratie of voorinschrijving als reguliere student in een Universiteit van Namen -programma. Dit wordt zelf bevestigd door de Universiteit.

In deze omstandigheden kan geen schending van het hoorrecht weerhouden.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het afgeleverde visum gaf duidelijk de voorwaarden aan, zodat geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt.

6. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.<sup>14</sup> Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

*In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.*

*7. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat.<sup>15</sup> De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.*

*8. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.*

*De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.*

*Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.*

*9. Het beroep is ongegrond.”*

2.3 Verzoekster voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Het redelijkheidsbeginsel op zich wordt geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

*In casu wordt er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:*

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*(...)*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”*

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekster sinds 26 augustus 2022 in het Rijk verblijft zonder een definitief inschrijvingsbewijs voor de voorziene studie genees- en tandheelkunde voor te leggen. Verweerder stelt dat dit thans de voorwaarde was voor de afgifte van het visum type D. De voorlopige toelating van verzoekster wordt door middel van de bestreden beslissing geannuleerd en er wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat op 19 augustus 2022 aan verzoekster een visum type D werd afgeleverd met toepassing van artikel 60, §3, 3°, c van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§1. De onderdaan van een derde land die op het grondgebied van het Rijk wenst te verblijven in de hoedanigheid van student, dient zijn aanvraag in bij de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in het buitenland.*

*§2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig Titel I, Hoofdstuk II, reeds toegelaten of gemachtigd is om niet langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven of die reeds in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd is om langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op het grondgebied van het Rijk, indien hij de aanvraag indient voor het verstrijken van de geldigheidsduur van deze toelating of machtiging en voor zover hij reeds is ingeschreven aan een instelling voor hoger onderwijs om een voltijdse studie te volgen.*

*§3. De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:*

*1° een kopie van zijn geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;*

*2° het bewijs dat hij de vereiste retributie, zoals voorzien in artikel 1/1, betaald heeft, indien deze verplichting op hem van toepassing is;*

*3° een attest afgegeven door een instelling van hoger onderwijs dat het volgende bewijst:*

*a) hetzij dat hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen;*

*b) hetzij dat hij toegelaten is tot de studies;*

*c) hetzij dat hij ingeschreven is voor een toelatingsproef;*

*(...)”*

Verzoekster heeft bij haar visumaanvraag inderdaad een attest overgemaakt waaruit blijkt dat zij was ingeschreven om deel te nemen aan het toelatingsexamen voor de studie genees- en tandheelkunde georganiseerd door ARES. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier, slaagde ze niet voor het toelatingsexamen waardoor ze zich evenmin kon inschrijven voor de studie genees- en tandheelkunde voor het academiejaar 2022-2023.

Volgens de Memorie van Toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de studenten, waarbij artikel 60, §3, 3° van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, zal de student die een attest heeft voorgelegd dat bewijst dat hij is ingeschreven voor een toelatingsproef, een voorlopig verblijfsdocument ontvangen voor een maximale duur van vier maanden te rekenen vanaf de binnenkomst in België. Dit document strekt ertoe de student de nodige tijd te geven om deel te nemen aan de toelatingsproef en zich nadien in te schrijven aan de instelling voor hoger onderwijs om er voltijds hogere studies “of een voorbereidend jaar te volgen” (cf. *Parl.St.* Kamer 2020-2021, nr. 1980/001, 11-12). Het Wetsontwerp bepaalt verder dat de student een attest dient over te maken dat bewijst dat “hij ingeschreven is aan de instelling voor hoger onderwijs om voltijds hogere studies of een voorbereidend jaar te volgen, indien hij na deze termijn van vier maanden nog langer in België wenst te verblijven om er te studeren”.

Artikel 58, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet definieert het ‘voorbereidend jaar’ als volgt: “het unieke studiejaar, georganiseerd door de instelling voor hoger onderwijs, om een opleiding te volgen ter voorbereiding op de beoogde hogere studies, hetzij om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies, hetzij om één van de landstalen, die tevens de taal betreft waarin de beoogde studie wordt onderwezen, machtig te worden”.

Op 9 februari 2023 wordt verzoekster verzocht een definitief inschrijvingsbewijs voor te leggen voor de voorziene studie genees- en tandheelkunde. Verzoekster legt daarop een attest van de Universiteit van Namen voor dat stelt dat ze is ingeschreven "*aux cours préparatoires au concours d'entrée 2023 en médecine organisés par l'Université de Namur*". Aldus blijkt dat verzoekster is ingeschreven voor een voorbereidende cursus, georganiseerd door de Universiteit van Namen, met het oog op het afleggen van het toelatingsexamen genees- en tandheelkunde voor 2023.

Verzoekster betoogt dat verweerder niet concreet motiveert waarom deze cursus geen opleiding vormt die verband houdt met de voorziene studie van medische wetenschappen en tandarts. Daarnaast betoogt verzoekster dat de cursus minstens moet worden gezien als een voorbereidend jaar op de beoogde studie genees- en tandheelkunde. Ze verwijst naar het uitdrukkelijke verband tussen de voorbereidende cursus, die haar voorbereidt op de toelatingsproef, en de beoogde studie, waar zij zonder slagen voor de toelatingsproef geen toegang toe zal hebben. De voorbereidende cursus zorgt ervoor dat ze over voldoende voorkennis beschikt die haar slaagkansen op de toelatingsproef zullen verhogen.

De Raad stelt, samen met verzoekster, vast dat verweerder geen redelijke afweging heeft gemaakt van alle relevante elementen *in casu*. In eerste instantie dient erop te worden gewezen dat verweerder van verzoekster vereist dat ze een definitief inschrijvingsbewijs voor de studie genees- en tandheelkunde voorlegt. Zoals verweerder zelf aangeeft in de bestreden beslissing, is verzoekster niet geslaagd voor het toelatingsexamen van 2022, waardoor zij geen toegang had tot de beoogde studie. Het slagen voor het toelatingsexamen is immers een vereiste om zich te kunnen inschrijven voor de studie genees- en tandheelkunde. Waar verweerder op 9 februari 2023 vereist dat verzoekster een inschrijvingsbewijs voor de studie genees- en tandheelkunde voorlegt, was hij zich er aldus van bewust dat verzoekster onmogelijk een dergelijk bewijs zou kunnen voorleggen. Dit komt de Raad allesbehalve redelijk noch zorgvuldig voor.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet waarbij artikel 60, §3, 3° van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, kan de student, na het afleggen van de toelatingsproef, verder in België verblijven indien hij aantoonbaar is ingeschreven te zijn aan een instelling voor hoger onderwijs om er voltijds hogere studies te volgen, doch ook indien hij er een voorbereidend jaar volgt. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verweerder van verzoekster vereist dat ze aantoonbaar is ingeschreven te zijn in een voltijdse hogere studie, namelijk genees- en tandheelkunde. Het één en ander komt de Raad weldegelijk onredelijk voor, nu verweerder zich er bewust van was dat verzoekster een dergelijk bewijs nooit zou kunnen leveren terwijl dit niet eens absoluut vereist is om verder tot een verblijf te kunnen worden gemachtigd. Immers bestaat er ook de mogelijkheid van het volgen van een voorbereidend jaar, waar verweerder geen rekening mee heeft gehouden.

Verweerder repliceert in zijn nota dat de voorbereidende cursus die verzoekster volgt niet voldoet aan de voorwaarden van de afgifte van het visum. Hij stelt dat het voorgelegde attest geen inschrijving inhoudt voor de voorziene studie, namelijk genees- en tandheelkunde. Het visum vermeldt echter ook uitdrukkelijk dat het wordt afgegeven om deel te kunnen nemen aan het toelatingsexamen georganiseerd door ARES. Verzoekster kan aldus in zekere zin worden gevolgd waar ze stelt dat het onduidelijk is waarom de voorbereidende cursus niet zou voldoen aan de voorwaarden van het visum. Het kan immers niet worden ontkend dat de voorbereidende cursus weldegelijk kadert in de deelname aan het toelatingsexamen georganiseerd door ARES. Het gegeven dat verweerder hier niet verder over motiveert in de bestreden beslissing, kan op zijn minst onzorgvuldig worden genoemd.

Concluderend kan worden opgemerkt dat verweerder voorbijgaat aan het feit dat verzoekster, na deelname aan het toelatingsexamen, niet verplicht is aan te tonen dat ze is ingeschreven in een voltijdse hogere studie, namelijk genees- en tandheelkunde. Verzoekster kan immers ook het bewijs leveren dat ze een voorbereidend jaar volgt ter voorbereiding op de studie genees- en tandheelkunde, om de noodzakelijke aanvullende kennis te verschaffen om vervolgens toegang te kunnen verkrijgen tot de beoogde hogere studies. Gezien verzoekster weldegelijk een bewijs levert dat ze is ingeschreven in een voorbereidende cursus met het oog op het afleggen van het toegangsexamen genees- en tandheelkunde, is het in het licht van artikel 60, §3, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn minst onzorgvuldig om dit niet verder te onderzoeken vooraleer over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoekster aanvoert dat deze cursus moet worden gezien als een 'voorbereidend jaar' in de zin van artikel 58, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit nergens in de bestreden beslissing wordt onderzocht. Dit kan nochtans van een zorgvuldige overheid wel worden verwacht. Volledigheidshalve duidt de Raad er nogmaals op dat het onredelijk en disproportioneel is om wetens en willens van verzoekster een bewijs te verlangen dat ze onmogelijk zou kunnen voorleggen, namelijk een definitief inschrijvingsbewijs voor de studie genees- en tandheelkunde.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

#### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

|            |                                                 |
|------------|-------------------------------------------------|
| N. MOONEN, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
|------------|-------------------------------------------------|

|           |           |
|-----------|-----------|
| M. DENYS, | griffier. |
|-----------|-----------|

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

M. DENYS

N. MOONEN